

# Китоби Юил ва Калисои Лоадикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Рақами бисту ду

Jeff Pippenger

2026-01-02

## Шумораи Бисту Ду

Мо дар миёнаи баррасии чор ишораи Исроили қадим будем, ҳамчун насли «афъиҳо» дар мақолаи қаблӣ. Дар Матто ҳам Юҳанно ва ҳам Исо фарисиён ва саддуқиёно насли афъиҳо меноманд. Юҳанно оғози ҷараёни озмоишно намояндагӣ мекунад, ки ҳангоми таълим додани ӯ муайян мегардад, ки Исо, ки баъд аз ӯ хоҳад омад, хирмани Худро комилан пок хоҳад кард. Исо ба ҷараёни озмоиши Юҳанно ҷараёни довариро низ илова кард, ҳангоме ки ӯ ба маликаи Шабо ва Нинве ишора намуд. Доварӣ дар насли чорум ба амал меояд, ва як гурӯҳ дар доварӣ худро ҳамчун морҳо зоҳир мекунад, зеро падари онҳо иблис аст. Исо инчунин масъалаи он ки насли чорум аломате меҷӯяд, илова кард, дар ҳоле ки аломат ошкоро пеши назар буд.

Дар боби бисту сеюми Матто «войҳо» бар фарисиён ва саддуқиён баён гардидаанд, ва раванди имтиҳон ва доварӣ боз бо насли охирин алоқаманд карда мешавад. Боби бисту ду муҳити баёни войҳои боби бисту сеюм омода месозад.

Ҳангоме ки фарисиён гирд омада буданд, Исо аз онҳо пурсид ва гуфт: «Дар бораи Масех чӣ меандешед? Ӯ писари кист?»

Ба ӯ гуфтанд: Писари Довуд.

Вай ба онҳо гуфт: «Пас чӣ гуна Довуд ба воситаи Рӯҳ Ӯро Худованд меҳонад, вақте меғӯяд: “Худованд ба Худованди ман гуфт: ба дасти рости Ман бинишин, то даме ки душманонатро зерӣ пои ту андозам”? Пас, агар Довуд Ӯро Худованд меҳонад, чӣ гуна Ӯ писари вай аст?»

Ва ҳеҷ кас натавонист ба ӯ як сухан ҷавоб диҳад; ва аз он рӯз ба баъд дигар ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки аз ӯ саволе бипурсад. Матто 22:41–46.

Вақте ки дар барои ҳар гуна муоширати минбаъда баста шуд, Исо дар боби баъдӣ ҳашт войро баён мекунад. Дар ояти сиздахум вой барои бастани дарҳои Малакути Осмон аст. Маҳз аз дарҳои Осмон борони охири рехта мешавад. Он ҳашт вой дар бораи касоне мебошанд, ки даъво мекунанд дарро бикӯшоянд, ки ҳеҷ кас онро кушода наметавонад, ва дарро бибанданд, ки ҳеҷ кас онро баста наметавонад. Дар рӯй ба хоҳар Уайт нишон дода шуд, ки онҳое, ки аз пайи Масех ба Қудси ал-Ақдос нарафтанд, дуоҳои худро ба қудси ҳоли мефиристоданд, ки дар он ҷо Шайтон, худро Масех вонамуд карда, онҳоро ба он бовар меовард, ки ҳама чиз хуб аст. Онҳо қудсро аз нав кушода буданд ва Қудси ал-Ақдосро баста буданд.

«Бисёре бо даҳшат ба рафтори яҳудиён ҳангоми рад кардан ва ба салиб кашидани Масех менигаранд; ва чун таърихи таҳқири нангини Ёро меҳонанд, чунин мепиндоранд, ки Ёро дӯст медоранд ва мисли Петрус Ёро инкор намекарданд ё мисли яҳудиён Ёро ба салиб намекашиданд. Аммо Худое ки дилҳои ҳамаро меҳонад, он муҳаббатеро, ки онҳо даъво доштанд нисбат ба Исо эҳсос мекунанд, ба озмоиш овард. Тамоми осмон бо амиқтарин таваҷҷуҳ пазириши паёми ғариштаи аввалро назорат мекард. Вале бисёре, ки даъво мекарданд Исоро дӯст медоранд ва ҳангоми ҳондани достони салиб ашк мерехтанд, хушхабари омадани Ёро масҳара карданд. Ба ҷои он ки паёмо бо шодӣ бипазиранд, онро фиреб эълон карданд. Онҳо касонеро, ки зоҳиршавии Ёро дӯст медоштанд, бад медиданд ва онҳоро аз калисоҳо берун карданд. Онҳое ки паёми аввалро рад карданд, аз паёми дуюм баҳрае гирифта натавонистанд; ҳамчунин аз нидои нимашаб, ки мебоист онҳоро омода созад то бо Исо ба воситаи имон ба муқаддастарин ҷои маъбади осмонӣ дохил шаванд, низ баҳраманд нагардиданд. Ва бо рад кардани он ду паёми пешин, онҳо ғалмиши худро чунон торик кардаанд, ки ҳеҷ нуре дар паёми ғариштаи сеюм, ки роҳро ба муқаддастарин ҷой нишон медиҳад, дида наметавонанд. Ман дидам, ки ҳамчунон ки яҳудиён Исоро ба салиб кашиданд, калисоҳои номӣ низ ин паёмҳоро ба салиб кашидаанд; ва аз ин рӯ, онҳо аз роҳи дохил шудан ба муқаддастарин ҷой ҳеҷ дониш надоранд ва наметавонанд аз шафоати Исо дар он ҷо баҳра ёбанд. Монанди яҳудиён, ки қурбонихои беҳудаи худро пешкаш мекарданд, онҳо низ дуоҳои беҳудаи худро ба он қисми маъбад мебароранд, ки Исо онро тарк кардааст; ва Шайтон, ки аз ин фиреб хушнуд аст, симои диниро бар худ мегирад ва фикрҳои ин масеҳиёни даъвогарро ба сӯи худ мебарад, бо қудрати худ, бо аломатҳои худ ва мӯъҷизаҳои дурӯғин амал намуда, то онҳоро дар доми худ маҳкам нигоҳ дорад». Навиштаҳои Аввалин, 258–261.

Ояти чордахум вой бар ҳоли онҳост барои фуру бурдани хонаҳои бевазанон ва дуоҳои тӯлонӣ. Войи ояти понздаҳум барои он аст, ки онҳо муридони худро ду баробар бештар аз ҳудашон фарзандони дӯзах мегардонанд. Дар оятҳои шонздаҳ то бисту ду, шарирон ба маъбад қасам меҳӯранд.

«Ин суҳанони Хоҳар Уайт нестанд, балки суҳанони Худованданд, ва фиристодаи Ё онҳоро ба ман додааст, то ки ман ба шумо бирасонам. Худо шуморо меҳонад, ки дигар бо Ё дар муқобилат амал накунед. Дар бораи мардоне, ки худро масеҳӣ мешуморанд, дар ҳоле ки ҳислатҳои Шайтонро ошкор месозанд, ва бо рӯҳ, суҳан ва амал ба пешрафти ҳақиқат муқобилат мекунанд, ва ба яқин аз роҳе пайравӣ менамоянд, ки Шайтон онҳоро ба он мебарад, таълими бисёре дода шуд. Дар саҳтдилии дили худ онҳо ҳокимиятеро ба даст гирифтаанд, ки ба ҳеҷ ваҷҳ ба онҳо тааллуқ надорад ва набояд онро амалӣ созанд. Устои бузург мегӯяд: “Ман вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард.” Одамон дар Батл-Қрик мегӯянд: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд мо ҳастем”, аммо онҳо оташи одиро ба қор мебаранд. Дилҳои онҳо бо ғайзи Худо нарм ва мутеъ гардонида нашудаанд». Manuscript Releases, volume 13, 222.

Дар оятҳои бисту сеюм ва бисту чорум вой бар ҳоли онҳост барои безътиной ба адолат, раҳм ва вафодорӣ. Оятҳои бисту панҷум ва бисту шашум дар бораи вонамуд кардани пок сохтани беруни пиёла мебошанд, вале на даруни онро.

«„Мо ин ганчро дорем, — идома дод расул, — дар зарфҳои гилин, то ки афзалияти қудрат аз Худо бошад, на аз мо“. Худо метавонист ҳақиқати Худо ба воситаи ғариштагони бегуноҳ эълон намояд, аммо ин нақшаи Ӯ нест. Ӯ одамонро, инсоне ки бо нотағониҳо ихота шудаанд, ҳамчун олот дар амалисозии мақсадҳои Худо интиҳоб мекунад. Он ганчи бебаҳо дар зарфҳои гилин гузошта шудааст. Ба воситаи одамон баракатҳои Ӯ бояд ба ҷаҳон расонда шаванд. Ба воситаи онҳо ҷалоли Ӯ бояд ба зулмати гуноҳ тобад». Acts of the Apostles, 330.

Сипас оятҳои бисту ҳафтум ва бисту ҳаштум шариронро чун қабрҳои сафедшуда муаррифӣ мекунанд ва ин ба Шабнои боби бисту дуҷуми Ишаъё пайванд меёбад, ки дар он ҷо Шабно аз қабри аҷиб, ки барои худ месохт, сарбаландӣ мекард, аммо ҳеҷ гоҳ дар он нахоҳад буд, зеро Худо ӯро аз даҳони Худ ба саҳрои дуре хоҳад афканд. Он саҳрои дур бо қабри пайғамбари дурӯғини Байт-Ил намоёндагӣ мешавад, ки пайғамбари нофармонро ба он бурд, ки дар ҳамон қабр дафн карда шавад. Сипас войи ҳаштум меғӯяд:

Вой бар шумо, эй котибон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо қабрҳои анбиёро бино мекунед ва оромгоҳҳои одилонро ораста мегардонед, ва меғӯед: Агар мо дар рӯзгори падарони худ мебудем, бо онҳо дар рехтани хуни анбиё шарик намешудем. Бинобар ин, шумо бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки фарзандони ҳамон касоне ҳастед, ки анбиёро куштанд. Пас, паймонаи падарони худро пур кунед.

Эй морон, эй насли афъӣ, чӣ гуна шумо метавонед аз маҳкумияти дӯзах раҳо ёбед?

Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё, ва ҳакимон, ва китобдонҳоро мефиристам; ва баъзеи онҳоро хоҳед кушт ва маслӯб хоҳед кард; ва баъзеи онҳоро дар қуништҳои худ тозиёна хоҳед зад, ва аз шаҳре ба шаҳре таъқиб хоҳед намуд: То ки бар шумо тамоми хуни одилонае ки бар рӯи замин рехта шудааст, биёяд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закариё ибни Барахиё, ки ӯро дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштед.

Ба ростӣ ба шумо меғӯям: ҳамаи ин чизҳо бар сари ин насл хоҳад омад. Матто 23:29–36.

Мороне, ки насли афъӣ мебошанд, дар ин порча мавриди доварӣ қарор мегиранд. Дар он порча доварӣ на бар асоси шаҳодатҳои маликаи Шабно ва Нинвеҳ, балки бар асоси хуни Ҳобил то Закариё сурат мегирад. Насли чорум, ки афъиёнанд, бо ду шохид аз таърихи берунии Исроили қадим ва ду шохид аз таърихи дохилии Исроили қадим доварӣ карда мешаванд. Боби сеюми Луқа охири аз чор ишора ба афъиёни насли чорум ва охири аст ва он танҳо мувозӣ бо боби сеюми Матто мебошад. Чор ишорас, ки муайян месозанд, ки дар замони доварии охири хонаи Худо, дар давраи насли чорум, як гурӯҳ хислатҳои худро ҳамчун писарон ва духтарони Шайтон зоҳир хоҳад кард, ва гурӯҳи дигар — ҳамчун писарон ва духтарони Худо. Раванди имтиҳон, ки ҷудоиро оғоз мекунад, ҳамон вақт оғоз меёбад, ки фиристодае, ки роҳро барои Фиристодаи Аҳд омода месозад, овози худро дар биёбон баланд мекунад.

Дар бофтани муқаддаси Навиштаҳо, номҳо на танҳо нишонаҳо, балки нубувватҳои пичирросшудаанд — сурудҳои дуввуме, ки зерин сатҳи таърих суруда мешаванд ва дили наҷотро ошкор месозанд. Вақте ки маъноҳои наслҳои аз Одам то Нӯҳ ба шакли як ҷумла

тартиб дода мешаванд, паёме ба даст меояд, ки ба таърихе, ки насабнома онро намояндагӣ мекунад, мувофиқат дорад. Одам маъноӣ «инсон»-ро дорад, ва Шайт маъноӣ «муайяншуда»-ро. Энӯш маъноӣ «фонӣ» (тобеи марг)-ро дорад, ва Қенон маъноӣ «андӯх»-ро. Тавассути «ҳамд/баракати Худо» (Маҳалалъил), Осмон «поён хоҳад омад» (Ёрид). Осмон ба сурати «бахшидашуда ё тадҳиншуда» (Ҳанӯх) поён омад, ки паёми довариро тавассути писараш Матушалаҳ («ҳангоме ки ӯ бимирад, он фиристода хоҳад шуд») эълон кард. Марги ӯ авҷи як рехтани «қудратманд»-и Рӯҳулқудс мебуд, ки онро Ломак (нафас) ҳамчун ҳамроҳшаванда ба Матушалаҳ намояндагӣ мекунад, чунон ки Нидои Нимашаб ба фариштаи дуввум ҳамроҳ шуд. Матушалаҳ фариштаи дуввум буд ва Ломак Нидои Нимашаб, ки дар тӯфони Нӯх ба авҷ расид.

Агар боз ҳам бештар хулоса карда шавад, ин номҳо чунин эълон мекунанд: «Одамизод ба сабаби Одами аввал миранда таъин гардид, зери ҳукми ғаму андӯх ва марг қарор ёфт; аммо ба воситаи баракати Худо, Масеҳ Худро бахшид, то поён ояд ва довариро ба воситаи марги Худ бар салиб эълон намояд, ки пас аз он фурӯрезииш пурқудрати Рӯҳулқудс пайравӣ намуд.»

Ин даҳ ном паёми Инчилро дар бар гирифта, ҳамзамон таърихи заминро аз офариниш то борони охирин пайгирӣ мекунанд ва бо Омади Дуюм ба авҷи худ мерасанд. Ин рамзшиносӣ, ки дар ин номҳо пинҳон аст, ҳамтои худро дар Ваҳй меёбад. Ҳастӣ насабномаи алфаро пешкаш мекунад, ва 144,000-и Ваҳй 7 иҷрои омеғаро дар бақияи мӯҳршуда нишон медиҳад.

Яҳудо маънояш «ҳамд» аст, Реубен маънояш «инак, писар» аст, Ҷод маънояш «бахти нек/лашкар» аст, Ошер маънояш «хушбахт/муборақ» аст, ва Нафтолӣ маънояш «пахлавонӣ» аст. Менашше маънояш «боис ба фаромӯшӣ шудан» аст, Шимъӯн маънояш «шунидан» аст, Левӣ маънояш «пайваст/часпида» аст, Исокор маънояш «мукофот» аст, Забулун маънояш «иззат/маскан» аст, Юсуф маънояш «афзоиш» аст, ва Бинёмин маънояш «писари дасти рост» аст.

Онҳое ки аз паи Шери қабилаи Яҳудо мераванд, писарони Худо ҳастанд, ки ҳангоми гузаштан аз раванди озмоишии дастбағиребон шудан бо Худо, чунон ки Яъқуб кард, ба бахти нек баракат ёфтаанд. Ба воситаи ин мубориза, гуноҳони онҳо дар раванди тақдире, ки аз шунидани Қаломи Худо ба вучуд меояд, фаромӯш карда мешаванд, ва ин, дар навбати худ, онҳоро дар муносибати аҳд бо Масеҳ мепаївандад. Подоши онҳо ин аст, ки бо шараф бо Масеҳ бар тахти Ё сокин шаванд, дар ҷойҳои осмонӣ нишаста, дар ҳоле ки Худо онҳоро барои афзун намудани Малакути Худ ба қор мебарад — то анбӯҳи бузургро аз Бобил ҳамчун писарони дасти ростии Худ бихонад.

Шаш писари Лия инҳо буданд: Реубен, Яҳудо, Шимъӯн, Левӣ, Исокор ва Забулун. Канизӣ ӯ Зилфо, ки номаш маъноӣ «қатраи муаттар»-ро дорад, ду писар дошт — Ҷод ва Ошер. Ду писари Роҳел Юсуф ва Бинёмин буданд. Канизӣ Роҳел Билҳо, ки маънояш «шармгин ё тарсончак» аст, ва писаронаш Дон ва Нафтолӣ буданд. Аз назари нубувватӣ, насабномаи мазкур дар ин ҷо чандин хаттро барои баррасӣ фароҳам меоварад. Бар ҳилофи алфа ва даҳ насл дар боби панҷуми китоби Ҳастӣ, омеға дувоздаҳ авлод дорад, бо тағйирёбандаҳои ҳоси

нубувватии худ. Дар яксаду чилу чаҳор ҳазор, Дон ёд нашудааст ва Манашше ба ҷойи бародараш Эфроим омадааст.

Насабномаи алфай Ҳастӣ бо насабномаи омегаи Ваҳӣ мувофиқат мекунад, зеро Ҳастӣ кори илоҳии Масеҳро дар наҷот муайян месозад, ва Ваҳӣ касонро муайян месозад, ки дар иҷроиши омегавии он нубуввати алфа, ҳамон ваъда ва нубувватеро, ки дар он нубуввати алфа баён гардидааст, ба таври комил иҷро менамоянд.

Корбурди ин ду хатро илоҳиётшиносон бисёр вақт анҷом медиҳанд, аммо ҳеҷ гоҳ бо дидгоҳи усули «хат бар хат» не. Ду насабнома дар Ҳастӣ ва Ваҳӣ ду шоҳид фароҳам меоранд, ки Худо дар сатҳи дуҷум сухан мегӯяд. Як забон шаҳодати навишташуда аст, чунон ки сабт гардидааст, ва як хати дуҷум дар дохили он шаҳодат дар сатҳи рамзӣ баён мешавад. Илоҳиётшиносон одатан аз мушоҳидаҳои сатҳӣ дар бораи паёме, ки тавассути маъноҳои номҳо дар Ҳастӣ ва Ваҳӣ расонида мешавад, фаротар намеравад. Онҳо он чиро, ки мебинанд, чун навгоние меҳисобанд, ки бештар дар бораи ҳикмати инсонии ҳуди онҳо сухан мегӯяд, чунон ки аз қобилияти риёкоронаи онҳо барои дидани истиора дар дохили маъноҳои номҳо аён аст. Онҳо ҳаргиз паёме, ки дар дувоздаҳ писари Исмоил баён шудааст, намебинанд. Онҳо насабномаҳои Исоро дар Матто ва Луқа дуруст намебинанд. Онҳо насабномаҳои ҳафт подшоҳи охиринаи Яҳудо ва ҳафт подшоҳи охиринаи Исроил, ҳафт подшоҳи аввали Яҳудо ё ҳафт подшоҳи аввали Исроилро намебинанд.

Вақте ки ман мегӯям, ки онҳо намебинанд, ман дар назар дорам, ки агар шумо аз Google бипурсед, ки оё дар бораи ин насабномаҳо таълимот вучуд дорад, ҷавоб «ҳа» аст — нисбат ба силсилаи аз Одами Китоби Ҳастӣ то Нӯҳ, ва низ «ҳа» — нисбат ба яксаду чилу чаҳор ҳазор. Аммо оё онҳо даҳ насли Абромро дар Ҳастӣ боби ёздаҳ ба ин тарз татбиқ мекунанд? Не. Оё онҳо насабномаи Қобил ва насабномаи Шетро татбиқ мекунанд? Ҳа, аммо то он дараҷа аз маъноӣ воқеӣ дур, ки гӯё онҳо дар бораи мавзӯи дигар сухан мегӯянд. Бешак онҳо насабномаҳои Масеҳро дар Матто ва Луқа баррасӣ мекунанд, аммо боз ҳам, онҳо ба ҳадаф ҳатто аз дур намерасанд. Чаро ин муҳим аст, мепурсед шумо? Зеро ман ният дорам, ки шарҳи умумии ин хатҳои набавии насабномаҳоро пешкаш намоям, ва меҳоям аз ибтидо равшан бошад, ки ман кӯшиш менамоям аҳамияти насли чорумро ҳамчун рамзи нубуввати Китоби Муқаддас муайян созам. Шарҳи умумии ин насабномаҳо дар ин ҷиҳат кӯмак хоҳад кард, аммо агар касе гумон кунад, ки ҳулосаи содаи ин чизҳое, ки баъд хоҳанд омад, ҳама он чизест, ки дар бораи ин хатҳои насабномаҳо бояд фаҳмида шавад, ин аз ҷониби ҳар кас безътиной мебуд.

Пас аз насабномаи Одам то Нӯҳ, мо дар бобҳои чорум ва панҷуми Ҳастӣ ду силсилаи насабномаҳоро меёбем. Ин ду силсила бо авлоди Қобил ва авлоди Шет ифода мешаванд. Бар ҳилофи насабномаи Одам то Нӯҳ, ки даҳ наслро ифода мекард, силсилаи Шет ва Қобил ҳар ду ҳашт наслро муайян мекунанд. Аз ин сабаб, онҳо бояд ҳамчун ду давраи чаҳоргона баррасӣ шаванд. Шет ва Қобил рамзҳои аҳд мебошанд, ва Қобил намояндаи онҳост, ки дар Ишаъё бисту ҳашт ва бисту нӯҳ аҳди марг мебанданд, ки он бояд дар вақти тозиёнаи фарогир бекор карда шавад. Онҳо касоне мебошанд, ки хонаҳои худро бар рег бино мекунанд. Онҳое ки бар Сахра бино мекунанд, аҳди ҳаёт мебанданд, чунон ки дар яқум

Петрус, боби ду, ҳамчун онҳое ки чашидаанд, ки Худованд некӯст, ва «насли баргузида» мебошанд, ифода ёфтааст. «Бисёре» бар рег бино мекунад, аммо «андак» баргузида мешаванд.

Насабномаи Қобил як оҳанги саркашона дар ҳамоҳангии номҳост, зеро ин номҳо ҷалоли инсониро, ки ботил аст, ифода мекунад ва пас аз он ки аз осмон зарб хӯрдааст, ба саргардонии беҳадаф мекашонанд. Сарфи назар аз огоҳӣ, насли Қобил илоҳияти козиберо эътироф мекунад, ки дар қудрати интикомҷӯёнаи инсонӣ ниҳон гардидааст ва бо санъатҳои башарият намояндагӣ мешавад; қудрате, ки фарҳанги оҳаниро месозад — зебо, аммо хушунатомез ва аз умед бенасиб. Ин ҷумлаи охирин шарҳи умумии паёме аст, ки дар ҳашт насли Қобил, бар асоси номҳо, бармеояд.

Хати Шет ба хати Қобил бо файз ҷавоб медиҳад. Дар он заъфи инсонӣ, ки барои башар муқаррар гардидааст, онҳое ки номи Худоро меҳонанд, ҳангоми фуруд омадани осмон андӯҳи худро ба ситоиш мубаддал хоҳанд ёфт. Бо вафодорӣ дар роҳе қадам задан, ки ба ҷалол боло меравад, дар давраи озмоиш, то нидои «умед», оромӣ меоварад, ба воситаи обҳои наҷот. Ин изҳороти охирин шарҳи қуллии паёми ҳашт насли Шет аст, ки аз номҳо бармеояд.

Сабаби ба ду маҷмӯаи ҷаҳоргена ҷудо кардани ҳашт насл дар қадами аввали аҳд муқаррар мегардад, ҳангоме ки пешгӯии асорат дар Миср ҳамчун 400 сол муайян карда мешавад ва инчунин гуфта мешавад, ки он 400 сол дар насли чорум ба поён хоҳад расид. Вақте ки шаҳодати Павлус ба пешгӯии аҳди алфа дохил карда мешавад, он ду давраи 215-соларо ба вучуд меорад, ки ҳар як давра аз чор насл иборат буд. Ҳашт насл дар 430 сол ду давраи 215-соларо ифода мекунад. Давраи аввалро фиръавни нек, ки Юсуфро мешинохт, намояндагӣ мекунад. 215 сол пас фиръавни наво пайдо шуд, ки Юсуфро наवेशинохт. Сипас маҷмӯаи навабтӣ чор насл оғоз ёфт.

Ҳашт насл, ки баробар ба ду давра тақсим шудаанд ва ҳар яке ҳамчун давраи ҳоси чорнасли ба таври равшан муайян гардидаанд, татбиқ кардани ҳашт насли Қобил ва Шетро низ ба ҳамин тарз тақвият мебахшанд. Вақте ки ин татбиқ анҷом дода мешавад, ҳашт насли Шет бо ҳашт насли Қобил мутобиқ гардонда мешаванд. Қобил намояндаи бисёронест, ки нишони ҳайвонро қабул мекунад, ва Шет намояндаи андаконест, ки мӯҳри Худоро қабул мекунад. Қобил аломати инсоният аст, ва Шет аломати инсониятест, ки бо Илоҳият дар заминаи аҳди Нуҳ якҷо гардидааст, дар ҳоле ки насли Юсуф ва Мусо дар заминаи аҳди Абром қарор дорад.

Сипас, дар боби ёздаҳум насабномаи қавми баргузида ба воситаи даҳ ном аз Шем то Абром нишон дода мешавад. Боби ёздаҳум ҳикояи бурҷи Бобил аст, аммо ҳамчунин насабномаи қавми баргузида низ ҳаст, ҷунон ки дар шахси Иброҳим намояндагӣ меёбад. Боби ёздаҳум қавми баргузидаеро муаррифӣ мекунад, ки мебоист бо Худо ба аҳди сегона дароянд. Қадами сеюм ва ниҳой қурбонии Исҳоқ дар боби бисту дуюм буд. Боби «ёздаҳ» оғози алфа аст ва боби «бисту ду» анҷоми омега. Имонро, ки барои шунидани овози Худо дар маънои номҳо талаб мешавад, аз имоне, ки барои шунидани овози Ё дар рақамгузории Каломи Ё талаб

мешавад, ҳеч фарқе нест. Як татбиқи насабнома, ки аз ҷониби илоҳиётшиносон мавриди баррасӣ қарор намегирад, насабномаи Исмоил, рамзи Ислом, мебошад.

Ва инҳоянд номҳои писарони Исмоил, бо номҳояшон, мувофиқи наслҳояшон: нахустодаи Исмоил — Набоёт; ва Қедор, ва Адбеил, ва Мибсом, ва Мишмо, ва Думо, ва Массо, Ҳадор, ва Таймо, Ятур, Нофиш, ва Қедмо: Инҳоянд писарони Исмоил, ва инҳоянд номҳояшон, мувофиқи шаҳрҳояшон, ва мувофиқи қалъаҳои худ; дувоздаҳ мир мувофиқи қавмҳояшон. Ҳастӣ 25:13–16.

Ҳангоме ки таърифҳои ин дувоздаҳ ном ба шакли як баён оварда мешаванд, чунин ҳонда мешавад: «Ба таври набавӣ, авлоди Исмоил қавме серсамар ва сиёҳпӯст мебошанд, ки ҳамчун ҷанговарон шуҳрат доранд, аммо аз ҷиҳати таърихӣ ва набавӣ дар 11 августи соли 1840 ба баъдан дар 11 сентябри соли 2001 андуҳгин шудаанд. Дар таърихи Китоби Муқаддас онҳо фарзандони шарқ ҳонда мешаванд. Онҳо аз Арабистон сарчашма гирифтаанд, ки дар он ҷо атриётҳои хушбӯе мерӯянд, ки дар хизматҳои муқаддасгоҳи ибронӣ ба кор бурда мешуданд. Калимаи «assassins» аз таърихи исломӣ гирифта шудааст ва маргеро ифода мекунад, ки дар сукут ба амал оварда мешавад. Дар замони Ҷангҳои Салибӣ, ислом Аврупои католикиро фаро гирифт, ихота кард ва муҳосира намуд, аммо боздошти баъдии онҳо расидани таровати солҳои 1840 то 1844-ро, ҳамчунин аз 9/11 то бӯҳрони қонуни якшанберо, нишон гузошт. Таърифҳои дувоздаҳ номи писарони Исмоил ҳамагӣ дар баёни пешин ба воситаи ҳуруфи ғафс ифода ёфтаанд.»

Дувоздаҳ номи насли Исмоил, агар Исмоилро низ ба рӯйхат дохил кунед, сездар нафарро ташкил медиҳанд. Сездар рақами рамзии «исён» аст, ва ҳамин корест, ки Ҳочар анҷом дод, ки дар натиҷаи он Иброҳим иҷозат дод, ки Ҳочар ва Исмоил ронда шаванд. Павлус аз он воқеа истифода мебарад, то ронда шудани Исроили қадимро аз мақоми қавми аҳди Худо тавсиф намояд, ҳамзамон бо он ки Ё бо арӯси масеҳии Худ аҳд барқарор мекард.

Зеро навишта шудааст, ки Иброҳим ду писар дошт: яке аз каниз, ва дигаре аз зани озод. Аммо он ки аз каниз буд, аз рӯйи ҷисм таваллуд ёфт; ва он ки аз зани озод буд, ба василаи ваъда. Ин чизҳо тамсиланд; зеро инҳо ду аҳд мебошанд: яке аз кӯҳи Сино, ки барои бандагӣ фарзанд меоварад, ва он Ҳочар аст. Зеро ин Ҳочар кӯҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Уршалиме, ки ҳоло ҳаст, мувофиқат мекунад, ва бо фарзандони худ дар бандагӣ аст. Аммо Уршалими боло озод аст, ки модари ҳамаи мост. Зеро навишта шудааст: «Шодмон бош, эй нозое, ки намезой; нидо барор ва фарёд зан, эй ту, ки дардҳои зоиш надорӣ; зеро фарзандони зани танҳо аз фарзандони он ки шавҳар дорад, бисёртаранд». Акнун мо, эй бародарон, мисли Исҳоқ фарзандони ваъдаем. Аммо чунон ки он вақт касе ки аз рӯйи ҷисм таваллуд ёфта буд, касеро ки аз рӯйи Рӯҳ таваллуд ёфта буд, таъкиб мекард, ҳоло низ ҳамон тавр аст. Вале Навишта чӣ мегӯяд? «Каниз ва писари ӯро берун кун; зеро писари каниз бо писари зани озод ворис нахоҳад шуд». Пас, эй бародарон, мо фарзандони каниз нестем, балки фарзандони зани озодем. Ғалотиён 4:22–31.

Ишмоил рамзи ислом аст, ва Ҳочар, модари Ишмоил, рамзи калисои аҳди марг мебошад. Исҳоқ рамзи масеҳият аст, ва Соро рамзи калисои аҳди ҳаёт мебошад. Ба ҳамин сабаб,

Ишмоил дувоздаҳ писар дошт, зеро дувоздаҳ рамзи қавми аҳди Худост, ва ислом сохтакории қавми аҳди Худо мебошад.

Дар Инҷилҳо барои Масеҳ ду насабнома ҳаст: яке дар Матто ва дигаре дар Луқо.

Ва Яъқуб Юсуфро, шавҳари Марямро, ба дунё овард, ки аз ӯ Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ хонда мешавад. Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насл мебошанд; ва аз Довуд то асорати Бобил чордаҳ насл мебошанд; ва аз асорати Бобил то Масеҳ чордаҳ насл мебошанд. Ва таваллуди Исои Масеҳ чунин буд: Ҳангоме ки модари ӯ Марям ба Юсуф номзад шуда буд, пеш аз он ки онҳо бо ҳам оянд, маълум шуд, ки ӯ аз Рӯҳулқудс ҳомиладор аст. Матто 1:16–18.

Насабномаи Матто се давраи баробари чордаҳ-нафараро муайян мекунад, ки як давраи чихилу ду-нафараро ташкил медиҳанд. Масеҳ омегаи таърихи аҳд аст нисбат ба Мусо, ки алфаи таърихи аҳд мебошад. Мусо нубувват мекунад, ки Масеҳ «монанди худи ӯ» хоҳад буд. Мусо дар ҳаёти яксаду бистсолаи худ се давраи чихилсола дошт. Ҳар як давраи чихилсолаи ҳаёти Мусо, вақте ки сатр бар сатр ҷой дода мешавад, дар Қодеш анҷом меёбад, ки рамзи соли 1863 ва қонуни якшанбе аст. Се давраи Масеҳ дар Довуд, асорати Бобил ва дар тасдиқ намудани аҳд бо хуни Худ дар салиб ба анҷом мерасанд. Довуд боло бардошта шудани калисои ғолибро дар қонуни якшанбе намояндагӣ мекунад, ва хати дуҷум бокирагони аблаҳро муайян мекунад, ки дар қонуни якшанбе ба Бобил бурда мешаванд. Давраи сеюм дар салиб ба анҷом мерасад, ки он бори дигар қонуни якшанберо намунасозӣ мекунад, ҷое ки Масеҳ аҳди Иброҳимро бо яксаду чилу чор ҳазор ва аҳди Нӯҳро бо анбӯҳи бузург тасдиқ мекунад.

Он чи метавон дарёфт, ҳангоме ки ин ду хат бар болои якдигар гузошта мешаванд, ҳайратовар аст. Яксаду бист соли Мусо бо 120 соли Нӯҳ пайваст мешавад, ва чилу ду насли Масеҳ бо ҳукмронии зиддимасеҳ барои чилу ду моҳи рамзӣ дар вақти қонуни якшанбе пайваст мегардад.

Ва Худованд гуфт: «Рӯҳи Ман ҳамеша бо инсон мубориза нахоҳад бурд, зеро ки вай низ ҷисм аст; аммо рӯзҳои ӯ яксаду бист сол хоҳанд буд». Ҳастӣ 6:3.

Ҳамроҳ бо насабномаи Матто, ки аҳди Иброҳимро таъкид мекунад, насабномаи Масеҳ, ҷунон ки Луқо онро баён мекунад, то худи офариниш мерасад ва ба ин васила аҳди ҳаётро, ки Одам дар Адан шикаст, таъкид менамояд. Насабномаи Луқо аз Исо оғоз ёфта, тавассути насаби ӯ ба ақиб то ба Одам меравад, ки ҳамчун писари Худо муаррифӣ шудааст. Ин силсила бо Одами дуҷуми комил анҷом меёбад ва бо Одами аввали комил оғоз меёбад. Аз Одами аввал то Одами дуҷум 77 насл нишон дода шудааст.

Насабномаҳои Навиштаҳо хатҳои ҳақиқатро ифода мекунанд. Мо ҳоло чандинеро муайян кардем, ки аз шумораи шоҳидони зарурӣ барои барқарор намудани як ҳақиқат хеле бештар мебошанд. Хатҳои насабӣ садои иҷроёбӣҳои таърихӣ ва пешгӯӣҳои ояндаро дар бар мегиранд, ва онҳо ҳамчунин садои Палмонӣ, Шуморандаи Аҷоиби асрорхоро, дар бар доранд, зеро муаммоҳои ададӣ, ки дар дохили ин хатҳо ҷой дода шудаанд, садои дуҷумро



фароҳам меоранд. Ин ду садо ҳамроҳ бо садои сеюми дигар шунида мешаванд, яъне садои Забоншиноси Аҷоиб, ки ҳама чизро, аз ҷумла номҳои одамон, ҷойҳо ва чизхоро, офаридааст ва идора мекунад.

Ҳангоме ки Юҳанно рӯй гардонд, то овозеро, ки аз қафояш буд, бубинад, он мисли овози обҳои бисёр буд; ва вақте ки Дониёл ҳамон рӯёро дид, овози Ё мисли овози издиҳом буд. Паёми зоҳирии Навиштаҳо, ҳамчунин номҳое, ки бо он паём ёфт мешаванд, ва низ рақамгузорӣ дар дохили он паём — се овоз дар як порча мебошанд. Вақте ки шумо як сатрро бо он се овоз гирифта, онро бар рӯи як сатри мувозӣ мегузоред, се овоз ба овозҳои бисёр табдил меёбанд.

Ва овозе аз тахт берун омад, ки мегуфт: «Худои моро ҳамд гӯед, эй ҳамаи бандагони Ё, ва эй шумо, ки аз Ё метарсед, ҳам хурдон ва ҳам бузургон». Ва шунидам, ки гӯё овози анбӯҳи бузурге буд, ва гӯё овози обҳои бисёр, ва гӯё овози раъдҳои пуриқтидор, ки мегуфтанд: «Ҳалелуёҳ! Зеро Худованд Худои Қодири Мутлақ салтанат меронад». Ваҳй 19:5, 6

Баъзе аз муҳимтарин насабномаҳо дар подшоҳони Исроил ёфт мешаванд. Ҳафт подшоҳи аввали Исроил, яъне подшоҳии шимолӣ, бо Аҳъоб, Изобал ва Илёс анҷом меёбанд ва ба ҳамин тариқ қонуни якшанbero муаррифӣ мекунад. Силсилаи ҳафт подшоҳи охириини подшоҳии шимолӣ аз қонуни якшанбе оғоз мешавад ва дар поёни мӯҳлати имтиҳони инсонӣ ба анҷом мерасад, ҳангоме ки Микоил дар Дониёл 12 бармехезад. Ҳафт подшоҳи аввали Яҳудо таърихро аз қонуни якшанбе то замоне ки Микоил бармехезад тасвир мекунад, ва ҳафт подшоҳи охириини таърихеро муайян месозанд, ки ба қонуни якшанбе мерасонад. Ду хати насабӣ, ки ҳар ду ҳам таърихи алфа ва ҳам таърихи омега доранд. Таърихи алфа давраи аз 9/11 то қонуни якшанбе аст, ва давраи омега аз қонуни якшанбе то поёни мӯҳлати имтиҳон аст. Ҳафт подшоҳи аввали Исроил бо ҳафт подшоҳи охириини Яҳудо мутобиқат доранд; ва ҳафт подшоҳи охириини Исроил бо ҳафт подшоҳи аввали Яҳудо мутобиқат доранд.

Мо дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«То ба охир устувор бошед»

«[Ваҳй 1:1, 2, иқтибос оварда шудааст.] Тамоми Китоби Муқаддас ваҳй аст; зеро ҳар гуна ваҳй ба одамон ба воситаи Масеҳ меояд, ва ҳамааш дар Ё марказ меёбад. Худо ба мо ба василаи Писари Худ сухан гуфтааст, ки мо ба воситаи офариниш ва фидия аз они Ё ҳастем. Масеҳ назди Юҳанно, ки дар қазираи Патмос бадарға буд, омад, то ба ӯ ҳақиқатро барои ин рӯзҳои охир диҳад, то он чиро, ки бояд ба зудӣ ба амал ояд, ба ӯ нишон диҳад. Исои Масеҳ аминдор ва ниғаҳбони бузурги ваҳйи илоҳӣ аст. Ба воситаи Ёст, ки мо дониш пайдо мекунем, ки дар саҳнаҳои хотимавии таърихи ин замин бояд чиро интизор бошем. Худо ин ваҳйро ба Масеҳ дод, ва Масеҳ онро ба Юҳанно расонид.»

«Юҳанно, шогирди маҳбуб, ҳамон касе буд, ки барои гирифтани ин ваҳй интиҳоб гардида буд. Ё охириини зиндамондаи шогирдони нахустини баргузида буд. Дар доираи аҳди ҷадид ба ӯ ҳамон гуна эҳтиром гузошта шуд, ки ба пайғамбар Дониёл дар доираи

аҳди қадим эҳтиром гузошта шуда буд.

«Дастуре, ки бояд ба Юҳанно расонда мешуд, он қадар муҳим буд, ки Масеҳ аз осмон омад, то онро ба бандаи Худ расонад ва ба ӯ гуфт, ки онро ба калисоҳо фириштад. Ин дастур бояд мавзӯи омӯзиши бодикқат ва бо дуои мо бошад; зеро мо дар замоне зиндагӣ мекунем, ки одамоне, ки зери таълими Рӯҳи Муқаддас нестанд, назарияҳои дурӯғинро ворид хоҳанд кард. Ин одамон дар мақомҳои баланд меистоданд ва нақшаҳои пурҳирсона доранд, ки онҳоро амалӣ созанд. Онҳо мехоҳанд худро боло бардоранд ва тамоми зоҳироти вазъиятро инқилобӣ гардонанд. Худо ба мо дастури махсус додааст, то моро аз чунин шахсон муҳофизат кунад. Ў ба Юҳанно амр фармуд, ки он чиро, ки бояд дар манзараҳои хотимавии таърихи ин замин ба амал ояд, дар китобе бинависад.»

«Пас аз гузашти он вақт, Худо ба пайравони вафодори Худ усулҳои гаранбаҳои ҳақиқати ҳозираро ба амонат супурд. Ин усулҳо ба онҳое дода нашуданд, ки дар эълон кардани паёмҳои фариштаи яқум ва дуом ҳеҷ саҳме надоштанд. Онҳо ба коргароне дода шуданд, ки аз ибтидо дар ин кор саҳмдор буданд.

«Онон ки аз ин таҷрибаҳо гузаштаанд, бояд нисбат ба принципҳои, ки моро Адвентистони рӯзи ҳафтум гардониданд, мисли саҳра устувор бошанд. Онҳо бояд бо Худо ҳамкор бошанд, шаҳодатро ҷамъ оварда, шариатро дар миёни шогирдони Ў мӯҳр намоянд. Онон ки дар барқарор сохтани кори мо бар таҳкурсии ҳақиқати Китоби Муқаддас иштирок доштанд, онон ки нишонаҳои роҳеро, ки роҳи дурустро нишон додаанд, мешиносанд, бояд ҳамчун коргарони дорои арзиши олий ба шумор раванд. Онҳо метавонанд аз таҷрибаи шахси дар бораи ҳақиқатҳои, ки ба онҳо амонат супурда шудаанд, сухан гуянд. Ин мардон набояд иҷозат диҳанд, ки имонашон ба беимонӣ табдил ёбад; набояд иҷозат диҳанд, ки парчами фариштаи сеюм аз дасташон гирифта шавад. Онҳо бояд ибтидои эътимоди худро то охир устувор нигоҳ доранд. »

Худованд эълон доштааст, ки таърихи гузашта, ҳангоме ки мо ба кори хотимавӣ ворид мешавем, бозгӯ хоҳад шуд. Ҳар ҳақиқате ки Ў барои ин рӯзҳои охир ба мо додааст, бояд ба ҷаҳон эълон карда шавад. Ҳар сутуне ки Ў барқарор намудааст, бояд таҳким ёбад. Мо акнун наметавонем аз он таҳкурсии устуворе, ки Худо барпо кардааст, канор равем. Мо акнун наметавонем ба ҳеҷ гуна ташкилоти нав дохил шавем; зеро ин ба маънои муртад шудан аз ҳақиқат мебуд.

«Кори миссионерии тиббӣ бояд аз ҳар он чӣ ки имони имондоронро ба таҷрибаи гузаштаи қавми Худо сушт мегардонад, пок ва покиза карда шавад. Адан, Адони зебо, бо ворид шудани гуноҳ табоҳ гардид. Акнун зарур аст, ки таҷрибаи он мардонро бозгӯӣ намоем, ки дар бунёдгузории кори мо дар ибтидо нақше иҷро карданд.

«Гоҳ-гоҳ мо эълонҳои марги мардони бузурги ҷаҳонро меҳонем. Вақти онҳо ногаҳон, гӯё дар як лаҳза, фаро мерасад. Бисёре, ки гумон меравад дар тандурустии хуб бошанд, пас аз як зиёфат, ё пас аз тарҳрезии нақшаҳои худпарастона барои боло бурдани худ, мемиранд. Калом содир мешавад: “Ў ба бутҳои худ пайваستاаст; ӯро ба ҳоли худ вогузоре.” Ин маънои онро дорад, ки Худованд дигар ӯро аз осеб муҳофизат намекунад. Марги ногаҳонӣ фаро мерасад, ва тамоми заҳмати умри ӯ чӣ арзиш дорад?

Ҳаёти ӯ нокомӣ будааст. Дарахт меафтад, зеро қуввае, ки онро нигоҳ дошта буд, онро ба қурбонии бутпарастонаи худ волегузорад.

«Мардон ва занон саргарми чустучӯи чизе ҳастанд, то аз он лаззат баранд. Онҳо ҷонҳои худро бар ивази ҳеҷ мефурӯшанд, ва Худо тоқат ва пурсабрии дарозмуддати Худо бозмедорад. Онҳо ба интиҳоби худ волегузашта мешаванд.

«Баъзе касон ҳастанд, ки, ҳарчанд худро ба ҳақиқати ҳозира имондор менамоёнанд, имони худро паст зада, аз рафтан дар рӯшноӣ сарпечӣ кардаанд. Акнун кист, ки усулҳои худпарастона ва дунявии худро канор гузорад? Акнун кист, ки бикӯшад арзиши ҷонро дарк намояд? Зеро ба одам чӣ фоида аст, агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ҷони худро аз даст диҳад? Ё одам ба ивази ҷони худ чӣ хоҳад дод? Оё шумо барои нони ҳаёт ва оби наҷот гурусна ва ташна ҳастед? Оё шумо арзиши он ҷонхоро дарк мекунед, ки Масеҳ барои онҳо мурд? Оё онҳое ки бояд масеҳӣ бошанд, мувофиқи эътирофи имони худ зиндагӣ мекунанд? Оё онҳо ба қадру қимати ҷон огоҳанд? Оё онҳо мекӯшанд, ки ҷонҳои худро ба воситаи итоат ба ҳақиқат пок созанд?» Manuscript Releases, volume 20, 150, 151.